

Letter to the children of the world

READERS often ask writers how it is that they write their stories - where do the ideas come from? From my imagination, the writer answers. Ah, yes, readers might say. But where is your imagination, and what is it made of, and has everyone got one?

Well, says the writer, it is in my head, of course, and it is made of pictures and words and memories and traces of other stories and words and fragments of things and melodies and thoughts and faces and monsters and shapes and words and movements and words and waves and arabesques and landscapes and words and perfumes and feelings and colours and rhymes and little clicks and whooshes and tastes and bursts of energy and riddles and breezes and words. And it is all swirling around in there and singing and kaleidoscoping and floating and sitting and thinking and scratching its head.

Of course everyone has an imagination: otherwise we wouldn't be able to dream. Not everyone's imagination has the same stuff in it, though. Cooks' imaginations probably have mostly taste in them, and artists' imaginations mostly colours and shapes. Writers' imaginations, though, are mostly full of words.

And for readers of and listeners to stories, their imaginations run on words too. The writer's imagination works and spins and shapes ideas and sounds and voices and characters and events into a story, and the story is made of nothing but words, battalions of squiggles

marching across the pages. Then along comes a reader and the squiggles come to life. They stay on the page, they still look like battalions, but they are also romping about in the reader's imagination, and the reader is now shaping and spinning the words so that the story runs now inside his or her head, as it once did in the head of the writer.

That is why the reader is just as important to the story as the writer. There is only one writer for each story, but there are hundreds or thousands or maybe even millions of readers, in the writer's own language, or perhaps even translated into many languages. Without the writer the story would never be born: but without all the thousands of readers around the world, the story would not get to live all the lives it can live.

Every reader of a story has something in common with every other reader of that story. Separately, and yet in a way also together, they have re-created the writer's story in their own imagination: an act that is both private and public, individual and communal, intimate and international.

It may well be what humans do best.

Keep reading!

Siobhán Parkinson

Author, editor, translator
and former Laureate na nÓg
(Children's Laureate of Ireland).

List deťom sveta

Čitatelia sa spisovateľov často pýtajú, ako to vlastne tie svoje príbehy píšu – kde berú svoje nápady? Z predstavivosti, obrazotvornosti, odpovedajú spisovatelia. Ach, veď áno, dodávajú občas čitatelia. Ale kde je tá vaša obrazotvornosť, z čoho sa skladá a má každý človek niečo také?

Nuž, hovorí spisovateľ, je to, samozrejme, v mojej hlave a skladá sa to z obrazov a slov a spomienok a kúskov iných príbehov a slov a zlomkov vecí a melódií a myšlienok a tvári a oblúd a tvarov a slov a pohybov a slov a vln a arabesiek a krajíniek a slov a vôní a pocitov a farieb a rýmov a malých lusknutí a zasvišťaní a chutí a výtryskov energie hádaniek a vánkove a slov. A to všetko víri všade navôkol a spieva a premieta sa ako v kaleidoskope a vznáša sa a sedí a premýšľa a škriabe sa na hlave.

Pravdaže, každý má obrazotvornosť: inak by sa nám ani nemohlo nič snívať. Avšak nie každý nosí vo svojej obrazotvornosti to isté. V kuchárových predstavách je pravdepodobne najviac chutí a v predstavách výtvarníka sú zrejme väčšinou farby a tvary. A obrazotvornosť spisovateľa je zasa plná slov.

A pokiaľ ide o čitateľov a poslucháčov príbehov, ich predstavy sa tiež napájajú slovami. Obrazotvornosť spisovateľa pracuje a spriada a utvára myšlienky a zvuky a hlasy a postavy a udalosti a všetko to vkladá do príbehu a ten príbeh sa neskladá z ničoho iného než zo slov, armád čmáraníc pochádzajúcich po papieri. A potom prichádza aj čitateľ a čmáranice ožívajú. Zostávajú na stránke, stále vyzerajú ako batalióny, no prehávajú sa už aj v predstavách čitateľa a teraz je to už čitateľ, kto utvára a spriada tie slová tak, aby sa príbeh teraz odohrával aj v jeho hlave – tak, ako sa predtým odohrával v hlave spisovateľa.

Preto je pre príbeh čitateľ presne taký dôležitý ako sám autor. Každý príbeh má len jedného autora, spisovateľa, ale zato má stovky alebo tisícky alebo vari až milióny čitateľov, ktorí ho čítajú buď v spisovateľovom vlastnom jazyku alebo hoci preložený do mnohých iných jazykov. Bez spisovateľa by sa príbeh nikdy nemohol zrodiť; avšak bez všetkých tých tisícov čitateľov po celom svete by príbeh nikdy neožil a nežil všetkými životmi, ktorými môže žiť.

Každý čitateľ príbehu má s každým ďalším čitateľom toho istého príbehu niečo spoločné. Každý samostatne, ale predsa len istým spôsobom spoločne, si čitatelia spisovateľov príbeh vo svojich vlastných predstavách pretvárajú. To možno ľudia vedia najlepšie.

Neprestávajú čítať!

Siobhán Parkinson

Spisovateľka, redaktorka, prekladateľka a nositeľka írskej národnej ceny za detskú literatúru (Laureate na nÓg), ktorá sa každé dva roky udeľuje významnému autorovi alebo ilustrátorovi detských kníh.